

Азъ съмъ тукъ и тамъ, и вредъ, кждето  
родна речъ на устнитѣ гори,  
виждамъ какъ въ очитѣ вече свѣти  
вѣрата за по-честити дни.

Богданъ Овесянинъ

## НАРОДНА РАДОСТЬ ВЪ БѢЛОМОРИЕТО

Въ Западна Тракия, въ Драма, Сересъ и околноститѣ имъ, гъмжи отъ българи, макаръ гръцката властъ да се е старала да ги разрѣжда съ преселници.

Звучниятъ български езикъ, старитѣ български пѣсни сж още живи, ние ги чухме.

Две седмици вече както сме тукъ и хората свободно развързаха езицитѣ си. Идватъ всѣки день отъ околнитѣ села да ни молятъ да бждатъ посетени отъ българската войска.

— Идемъ да ви кажемъ, че и ние сме българи... Искаме да ни дойдете! Кажете, кога ще дойдете?... Народътъ ви чака.

Така, съ прости думи, се ронятъ чувствата, които сж потискани отъ дълги робски години.

Отзовахме се на нѣкои покани. Посетихме селата Просѣченъ и Плѣвна, най-близкитѣ села около Драма.

Това, което стана въ село Плѣвна, надмина всѣкакво очакване. Бѣха поканени на народна трапеза и германски офицери. Българскитѣ и германскитѣ гости бѣха отрупани съ цвѣтя. Презъ глава, отъ лѣво, отъ дѣсно се протѣгаха ржце съ цвѣтя. Деца, жени, младежи, баби и старци стискаха ржцете ни, цѣлуваха войнишкитѣ ни дрехи, ронѣха сълзи и викаха на звученъ български езикъ:

— Добре дошли, добре дошли!

У тѣзи скромни хора изведнажъ бѣ избликнала безумна радостъ, че тъмното робство е премахнато. Тѣ припикаха като деца, обзети само отъ едно желание, — да се допратъ до насъ, да ни гледатъ, да говорятъ съ насъ.

Германскитѣ офицери сжщо бѣха смаяни отъ внезапно бликналитѣ радостни чувства. Старшиятъ отъ тѣхъ не се стѣрпѣ и развълнуванъ каза:

— Добри хора, до днесъ азъ вѣрвахъ на гръцкитѣ